

Hukukun Hududu ve Kapatma Davası

Koray Çalışkan
koray.caliskan@boun.edu.tr

AKP'nin kapatılmamasının sonuçlarını dikkatle tahlil etmeliyiz. Öncelikle Anayasa Mahkemesi'nin kararını kapatmamadan ziyade kapatamama kararı olarak görmek gerekir. CHP'nin esas siyaset meydanı olarak gördüğü hukuk alanının sınırlarına ulaşıldı. Zira cumhuriyetin kurumlarıyla halkın demokratik iradesi artık daha zor sınırlanacaktır. Nasıl Ergenekon davasında emekli de olsa generallerin siviller tarafından içeri atılabilmesi Türkiye demokrasisi için bir mihenk taşıysa, AKP'nin kapatılmaması da benzer bir dönüm noktası teşkil ediyor. Sosyalistlerin bu durumu isabetli bir şekilde tahlil etmesi, "ne haliniz varsa görün!"den ziyade sosyal hareketleri, toplumsal tabanları ve gazeteleriyle, meseleye daha dikkatle angaje olmaları gerekir. Amacımız geniş ve popüler platformlar kurmak olmalı. Liberalleri ve kendimize benzetemediğimiz solcuları AKP'nin kucağına atmak değil.

SİYASİ SONUÇLAR

Bu dönemden sonra iki siyasi evrim olasılığı var. 1) Müslüman demokratlarla barış dönemi başlayacak, askeri ya da sivil bürokrat geniş bir kesim yeni siyasi dengelerde azalan ağırlıklarını koruyacak munis tavırlar geliştireceklerdir. 2) AKP'den kopan (Şener gibi) ve kopma olasılığı olan (Üskül, Günay gibi) siyasetçiler ANAP ve DYP çizgileri ile seçim ittifakına gidecek, bu grup da CHP, DSP ve MHP'nin katılımıyla bir çatı koalisyonu yaparak iktidarı zorlayacaktır. Emekçiler için gelecek, zor günlere gebe. Bu durumda sosyalistler ne yapabilir?

Öncelikle, söylemsel olarak siyasi kültürümüzden steril, popülerleşmeye dayanıklı bir siyaset yapma tarzı yerine, diplomatik bir dil kullanan ve eriyen sosyal hakları odağa yerleştiren bir siyaset tarzını oturtmak gerekecek. Bu sosyal ve iktisadi hak temelli odağın komşu siyasetlerin de gündemine girmesi için çalışmak gerek. Yani CHP'nin, DSP'nin, SHP'nin daha sola hareket etmesi için ciddi bir çabaya girişmek gerek. DSP ve özellikle SHP sola meydediyorlar. Sıra CHP'de. Hukukun sınırına dayanmış olmaları belki sosyal demokrasinin içeriğini kendilerine anımsatır. Sosyalistlerin toplumsal tabanı CHP çevresinde kümelenmiştir. Taban hareketi de oradan devam etmelidir. Bir diğer toplumsal alan da siyasi tercihini hâlâ yapmamış köylülerdir. Sosyalistlerin ikinci adresi kır olmalıdır.

İKTİSADİ SONUÇLAR

AKP yandı. Borç ve özelleştirme üzerinden kurdukları saadet zinciri yıkıldığında, "Ama kapatıldık, bir türlü işimize bakamadık!" diyeceklerdi. Oysa şimdi tam bir çaresizlik içindeler. Neoliberal amentülerinin imamı Dünya Bankası bile nasıl geri adım atacağını şaşırılmış durumda. ARIP gibi tarım reformu programlarının tam bir fiyaskoyla bitmesi, finansal serbestliğin istihdamı artırmaması, gelir dağılımının iyice bozulması, ve Anadolu'nun tarihinde ilk kez küçük köylülerin ortadan kalkmayla karşı karşıya gelmeleri sosyalistlerin eleştirilerinde ne kadar haklı olduğunu gösteriyor. Maalesef her şey daha kötüye gidecek.

Bu durumda, güçlü bir muhalefet ancak yoksullaşmanın sebepleri üzerinden yürüyen ve bunun haline dair bir çözüm perspektifini inandırıcı bir şekilde halka sunan bir yaklaşıma dayanırsa başarılı olur. Bu nasıl olacak? Yanıtı üstteki bölümde gizli. Sosyalistlerin kendi aralarında değil, sosyolojik olarak sol diye tanımlanan ve içinde CHP'nin de olduğu alanda siyaset yapmalarıyla mümkün olur, örgütlenmekle mümkün olur. Dilimizi sıklıkla ısırmamızla mümkün olur. İçinde bulunduğu toplumu arkada bırakarak sola fazla açılan siyasi hareketler, kendilerine yakın ve biraz daha sağdaki hareketleri etkileme gücünü yitirirler. Yapılması gereken, Türkiye gibi muhafazakâr bir toplumda sosyalist siyaset yapmanın imkânlarını düşünmektir. Bir siyaset bilimi doçentinin ideal dünyasında sosyalist olmak kolaydır, meşrudur da. Böyle yapılırsa, fikri egzersiz olur, yine de siyasi olur, ama güçlü bir koalisyon kurulmasına engel teşkil eder. Böyle bir koalisyon kurmak için önümüzde bir açılım mevcut. CHP ve çevresine hukukun hudutlarına ulaşıldığının anlatılması gerekiyor. Sonra da halkçı bir siyaset için geçmişe bir set çekip bize çok da benzemeyen bir sürü insanla bir arada çalışmak gerekiyor. Popüler hareketler zaten bize benzemeyenlerle beraber olmaya dayanmaz mı? Biz bir arada yaşamı savunalım demiyor muyuz? Neden bir arada duramıyoruz o zaman? Gülmezler mi ağlanacak halimize?